

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 127/07-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti J. V., B., zastúpeného advokátom JUDr. L. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. V. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je mu Okresný súd Martin p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Martin je p o v i n n ý uhradiť J. V. trovy konania v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Ľ. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 127/07 z 15. mája 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04.

Okresný súd podaním sp. zn. Spr. 1245/06 doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2006 predložil k sťažnosti vyjadrenie, v ktorom je uvedená aj podrobná chronológia priebehu napadnutého konania:

«- návrh bol doručený súdu faxom dňa 26. 4. 2004, následne doručený aj poštou dňa 27. 4. 2004. V tejto žalobe bol žalovaný len odporca A. s. r. o., M. a predmetom bolo stanovenie povinnosti vymeniť vadnú vec.

- dňa 3. 5. 2004 bol navrhovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol zložený na účet súdu dňa 10. 5. 2004
- 24. 5. 2004 žaloba zasielaná na vyjadrenie odporcovi
- 1. 6. 2004 súdu doručený návrh na vydanie predbežného opatrenia po začatí konania
- 3. 6. 2004 súdu doručené späťvzatie návrhu na vydanie predbežného opatrenia
- 4. 6. 2004 súd vydal uznesenie o zastavení konania o vydanie predbežného opatrenia
- 11. 6. 2004 bolo súdu doručené od odporcu vyjadrenie k žalobnému návrhu
- pojednávanie vo veci bolo vytýčené na deň 5. 11. 2004, kde navrhovateľ požiadal o doplnenie žaloby a zároveň navrhol pribrať do konania ďalšieho účastníka ako odporcu v rade 2) A. s. r. o., B. Za týmto účelom dňa 12. 11. 2004 bola súdu doručená doplnená žaloba už aj s navrhovaným novým účastníkom
- 29. 11. 2004 súd uznesením pripustil do konania odporcu v rade 2) A. s. r. o., B. Uznesenie spolu s doplnenou žalobou bolo doručované účastníkom. Po doručení bol stanovený termín pojednávania na 31. 1. 2005
- 30. 1. 2005 odvolal navrhovateľ plnú moci dovtedajšiemu zástupcovi JUDr. K. Zastupovaním poveril plnou mocou zo dňa 31. 1. 2005 JUDr. P. Na deň 31. 1. 2005 svoju neúčasť ospravedlnil odporca v rade 2)
- pojednávanie bolo odročené na 16. 2. 2005. Navrhovateľ predložil podanie, kde doplnil pôvodný petit žaloby, rozšíril ho o eventuálny petit, resp. navrhol súdny zmier. Pojednávanie odročené na žiadosť účastníkov o možnosti prejednať podmienky navrhnutého zmiernu
- ďalšie pojednávanie vo veci dňa 18. 5. 2005, opäť v deň pojednávania navrhovateľom dané písomné podanie vo veci, opätovne menený, resp. doplnený petit žaloby. Pojednávanie odročené na 22. 6. 2005 za účelom výsluchu svedkov. Zároveň na pojednávani opäť navrhovateľom doručené nové podanie s úpravou petitu. Pojednávanie odročené na žiadosť odporcov z dôvodu predloženia listinných dôkazov
- 31. 5. 2006 spis 6 C 46/04 osobne vyzdvihnutý z oddelenia „Er“, kde bol od 27. 6. 2005 pripojený k 21 Er 979/05 ďalší termín pojednávania 26. 6. 2006, opäť na pojednávani

zo strany navrhovateľa doručené písomné podanie k žalobe, spolu s novými listinnými dôkazmi.

- nový termín pojednávania vzhľadom na podanie navrhovateľa, ku ktorému sa chcel odporca v rade 2) vyjadriť stanovený na 3. 7. 2006. Po pojednávaní dňa 27. 6. 2006 opäť doručené zo strany navrhovateľa faxom podanie, poštou doručené 28. 6. 2006

- na pojednávaní dňa 3. 7. 2006 opäť zo strany navrhovateľa doručené ďalšie písomné podanie k žalobe, s upravovaním petitu. Na pojednávaní ukončené dokazovanie, za účelom vyhlásenia rozsudku pojednávanie odročené na 4. 7. 2006, kedy bol aj rozsudok vyhlásený. Z dôvodu čerpania dovolenky bola podaná žiadosť o predĺženie lehoty na vypracovanie a odoslanie rozsudku do 15. 8. 2006, pričom rozsudok bol vyhovený a odoslaný 14. 8. 2006. Po vyhlásení, resp. doručení rozsudku podával navrhovateľ ďalšie podania, ktorým žiadosť pribrať účastníka, vydať doplňujúci rozsudok a vydať opravné uznesenie

- navrhovateľ v sťažnosti adresovanej Ústavnému súdu SR uviedol, že sa jednalo o jednoduchú vec, sám však v priebehu konania na každom pojednávaní doručoval súdu písomné doplnenie žaloby, v priebehu konania menil petit a zároveň požiadal o pribratie ďalšieho účastníka do konania, ďalšieho dokonca aj po vyhlásení rozsudku.

Z tohto by vyplynulo, že teda ani z jeho pohľadu to nebola jednoznačne riešiteľná záležitosť, skutočnosti sa v priebehu konania vyvíjali, menili, na čo aj on sám ako navrhovateľ reagoval viacerými úpravami a doplneniami žaloby, resp. označením ďalšieho účastníka v konaní

Podľa nášho názoru súd vo veci postupoval štandardne bez zbytočných prieťahov. Prieťahy v konaní podľa názoru súdu spôsobil žalobca, keď na každom pojednávaní podával k žalobe nové písomné podanie, ku ktorému mali právo ostatní účastníci sa vyjadriť, pričom nie vždy vedeli zareagovať na pojednávaní. Pojednávania boli odročené predovšetkým zmenenými skutočnosťami a z toho vyplývajúcej potreby doplniť dokazovanie, či už o výsluch svedkov alebo predloženie listinných dôkazov (žiadosti na Poštový úrad o oznámenie a potvrdenie zásielok a podobne).

Dňa 4. 7. 2006 bol vyhlásený rozsudok a podľa vyjadrenia sudcu, rozhodol o celom uplatnenom nároku sťažovateľa. Či bolo rozhodnuté o celom nároku môže posúdiť odvolací

súd na základe podaného odvolania sťažovateľom zo dňa 29. 8. 2006, doručené súdu dňa 11. 9. 2006.

Či išlo o zbytočné prieskumy v konaní, nech ustáli Ústavný súd Slovenskej republiky.

Po zhodnotení všetky okolností prípadu nepovažujeme sťažovateľom požadované finančné zadosťučinenie za primerané.»

Obsah spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení, a preto ich ústavný súd považuje za preukázané.

Vo vyjadrení sp. zn. Spr. 757/07 doručenom ústavnému súdu 28. júna 2007 okresný súd tiež uviedol:

„V plnom rozsahu trváme na našom stanovisku k ústavnej sťažnosti zo dňa 27. 9. 2006 pod sp. zn. Spr 1245/06, ktorú sme Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručili dňa 3. 10. 2006.

Od posledného vyjadrenia k ústavnej sťažnosti došlo k zmene v tom, že Krajský súd Žilina vrátil vec tunajšiemu súdu dňa 30. 4. 2007 bez meritórneho rozhodnutia s tým, že je potrebné rozhodnúť v zmysle ust. § 164 až 166 Občianskeho súdneho poriadku. Po odstránení nedostatku bude spis opäť odstúpený Krajskému súdu Žilina na rozhodnutie.“

Právny zástupca sťažovateľa k stanovisku okresného súdu uviedol:

„Skutočnosť, že Okresný súd v Martine porušil a naďalej porušuje namietané základné právo sťažovateľa a že k náprave nedošlo ani po podaní sťažnosti predsedníčke súdu a dokonca ani po podaní sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR Ústavnému súdu Slovenskej republiky, potvrdzuje aj to, že Krajský súd v Žiline vrátil vec Okresnému súdu v Martine ešte dňa 30. 04. 2007 bez meritórneho rozhodnutia s tým, že je potrebné rozhodnúť v zmysle ust. § 164 až 166 OSP a po odstránení nedostatku má byť spis opäť postúpený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie, avšak Okresný súd v Martine doposiaľ žiaden z úkonov, ktoré mu nariadil odvolací súd, nevykonal a o týchto skutočnostiach sa sťažovateľ dozvedel len zo stanoviska okresného súdu k ústavnej sťažnosti, ktoré sťažovateľovi doručil ústavný súd.

Každé rozhodnutie prvostupňového súdu, ktoré bolo odvolacím súdu zrušené (nezákonné rozhodnutie) a každý úkon súdu, ktorý nevedie k rozhodnutiu vo veci samej (nesprávny úradný postup), treba podľa názoru sťažovateľa považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktorými súd spôsobuje účastníkovi konania škodu pri výkone verejnej moci.

Na základe uvedených skutočností si dovoľujeme zotrvať na petite podanej sťažnosti a navrhujeme, aby ústavný súd vyslovil, že bolo porušené základné právo J. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ustanovené v čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a aby na horeuvedené skutočnosti prihliadol pri navrhovanom priznaní primeraného finančného zadostučinenia v rozsahu minimálne 50.000,- Sk. “

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov..., a zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria považuje ústavný súd aj povahu prerokúvanej veci. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v občianskoprávnej veci týkajúca sa stanovenia povinnosti vymeniť chybné osobné motorové vozidlo, ktorá bola dopĺňaná v priebehu konania o ďalšie nároky. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani s nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci, avšak po skutkovej stránke možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitejšiu, vyžadujúcu si vykonanie dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania, ak zistenie skutkového stavu je závislé od vypočutia svedkov a posúdenia ďalších dôkazov týkajúcich sa zistenia technického stavu osobného motorového vozidla. Spomínaná skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v konaní o žalobe sťažovateľa.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako aktívne a súčinnosťné, sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu, zúčastňoval sa jednotlivých pojednávaní, označoval dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a počas celej doby konania bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní. Námietku okresného súdu, že „*Sťažovateľ nevyužil právo podľa ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nepodal sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá by bola zapísaná do reg. Spr a riešená predsedom súdu (...)*“ ústavný súd nemohol akceptovať, pretože z obsahu spisu vyplýva, že jeho podanie doručené 28. júna 2006 možno považovať vzhľadom na jeho obsah ako žiadosť o urýchlenie konania, aj keď nebolo adresované predsedovi okresného súdu.

Aj keď okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedol, že „*Prietahy v konaní podľa názoru súdu spôsobil žalobca, keď na každom pojednávaní podával k žalobe nové písomné podanie (...)*“, ústavný súd jeho vyjadrenie nemohol akceptovať. Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania mal nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil (podal návrh na vydanie predbežného opatrenia, návrhy na pristúpenie ďalších účastníkov, na mimosúdne urovnávanie sporu, návrh na vydanie doplniaceho rozsudku a vydanie opravného uznesenia, odvolania proti rozsudku okresného súdu a uzneseniu o nepripustení ďalšieho účastníka a pod.). V dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania však neznáša zodpovednosť oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Ústavný súd opierajúc sa o svoju judikatúru však k tomu poznamenáva, že také procesné návrhy sú procesným právom účastníka konania, ale nemôžu byť dôvodom pre nekonanie v merite veci (podobne napr. IV. ÚS 111/03, II. ÚS 52/06).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k neodôvodneným priet'ahom, vzal ústavný súd do úvahy okolnosti prípadu a zistil, že i keď okresný súd vykonával úkony priebežne a ústavný súd nezistil väčšie obdobia nečinnosti ako 12 mesiacov, resp. 5 mesiacov (napr. 22. júna 2005, keď okresný súd odročil pojednávanie na neurčito z dôvodu predloženia navrhovaných dôkazov zo strany žalovaného, do 1. júna 2006, keď určil termín pojednávania na 26. jún 2006, resp. od 4. júna 2004, keď zastavil konanie o vydanie predbežného opatrenia, až do 19. októbra 2004, keď určil termín pojednávania na 5. november 2004), efektívnosť jeho úkonov však nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Okresný súd síce osemkrát pojednával, vykonal aj dokazovanie vo veci, ale dosiaľ vo veci právoplatne nerozhodol, pretože jeho rozhodnutie zo 4. júla 2006 dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

Hoci okresný súd predmetný spis predložil 9. októbra 2006 odvolaciemu súdu, tento ho 30. apríla 2007 vrátil prvostupňovému súdu ako predčasne predložený, pretože okresný súd dosiaľ nerozhodol o návrhoch sťažovateľa na vydanie doplnacieho rozsudku, opravného uznesenia, na opravu odôvodnenia rozsudku a opravu chýb v písaní a počítaní.

V okolnostiach tohto prípadu teda konanie okresného súdu bolo neefektívne, čo malo za následok zbytočné priet'ahy v konaní, a tým aj porušenie označených práv sťažovateľa.

Preto ústavný súd nemohol akceptovať vyjadrenie okresného súdu, že „*súd vo veci postupoval štandardne bez zbytočných priet'ahov*“.

Vzhľadom na zistenú nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 6 C 46/04, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal mu, aby vo veci konal a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení jeho výšky ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/04, berúc do úvahy nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu a tiež povahu veci, ústavný súd považoval priznanie sumy 30 000 Sk za primerané finančné zadostučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, preto vo zvyšnej časti žiadosti nevyhovel.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. Ľ. K.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) urobené v roku 2006 v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 730 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 164 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada trov konania predstavuje celkovú sumu 5 788 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007